

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 232/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA – JUDr. STANISLAV KAŠČÁK, s.r.o., Ulica 1. mája 1246, Vranov nad Topľou, proti postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní o podnete sťažovateľa z 11. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), postupom generálnej prokuratúry v konaní o podnete sťažovateľa z 11. novembra 2025. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal generálnej prokuratúre v konaní o jeho návrhu z 11. novembra 2025 konať bez zbytočných prieťahov a priznať nárok na náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v pozícii poškodeného sa podnetom z 11. novembra 2025 domáhal, aby generálna prokuratúra preskúmala zákonnosť postupu prokurátora Krajskej prokuratúry v Prešove v trestnom konaní sp. zn. 4 Kpt/287/20/7700 pri vydaní písomnosti (listu) z 9. septembra 2024. Generálna prokuratúra sa uvedeným podnetom meritórne nezaoberala a na podanie sťažovateľa žiadnym spôsobom nereagovala.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ žiadal generálnu prokuratúru o preskúmanie zákonnosti postupu prokurátora krajskej prokuratúry v trestnom konaní sp. zn. 4 Kpt/287/20/7700 pri vydaní písomnosti z 9. septembra 2024. Uvedené sťažovateľ odôvodňoval tým, že závery v rozhodnutí krajskej prokuratúry sú neudržateľné a zasahujú do jeho ústavných práv. Sťažovateľ napádal chybný postup krajskej prokuratúry pri aplikácii § 66 ods. 3 Trestného poriadku. Sťažovateľ tiež namieta účelové konanie orgánov činných v trestnom konaní, ktoré po viac ako dvoch rokoch nečinnosti vydali uznesenie doručované sťažovateľovi poštou, a to práve v čase, keď nastúpil na kúpeľnú liečbu a zdržiaval sa mimo svojho bydliska. Z ústavnej sťažnosti tiež vyplýva, že predmetné uznesenie, proti ktorému mal sťažovateľ právo podať sťažnosť v lehote troch dní, mu bolo zasielané na adresu kúpeľnej liečby, pričom sťažovateľ namietal, že táto adresa nebola adresou jeho prechodného pobytu, a teda zásielka mu mala byť doručovaná na adresu jeho trvalého bydliska. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v tom, že generálna prokuratúra sa podnetom sťažovateľa z 11. novembra 2025 meritórne nezaoberala, čím došlo k porušeniu jeho ústavných práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti už opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom.

6. Z obsahu predloženého podania sťažovateľa s názvom „*Návrh na preskúmanie zákonnosti postupu prokurátora*“ z 11. novembra 2025 možno vyvodiť, že sťažovateľ žiadal generálnu prokuratúru o preskúmanie postupu prokurátora krajskej prokuratúry v zmysle § 210 ods. 2 Trestného poriadku. Z obsahu ústavnej sťažnosti však nie je zrejmé, kedy bolo uvedené podanie sťažovateľom generálnej prokuratúry zaslané. Vychádzajúc preto z dátumu uvedeného na podaní, t. j. 11. novembra 2025, je zrejmé, že od tohto dátumu ku dňu rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti sťažovateľa uplynulo necelých 5 mesiacov.

7. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

8. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. II. ÚS 48/96, I. ÚS 10/98, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020).

9. Celkovú dobu menej ako piatich mesiacov, ktoré uplynuli od dátumu uvedeného na predmetnom návrhu sťažovateľa na preskúmanie postupu krajskej prokuratúry do dňa rozhodovania ústavného súdu, hodnotí ústavný súd ako primeranú a ústavne akceptovateľnú. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa javí námietka sťažovateľa o prieťahoch v rozhodovaní zo strany generálnej prokuratúry ako zjavne neopodstatnená.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánov verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom či rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

11. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

12. Pokiaľ ide o ostatné námietky sťažovateľa, ústavný súd dodáva, že ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti chýba konzistentná argumentácia ako podstatná požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Je pritom základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať aj právne argumenty (ústavnoprávnu argumentáciu).

13. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že jeho úlohou nie je hádať alebo si domýšľať, v čom má spočívať porušenie označených práv sťažovateľa (I. ÚS 95/2024).

14. Vzhľadom na zistený rozsah nedostatkov vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti a jej neurčitost' ústavný súd nedokáže identifikovať základné parametre umožňujúce posúdiť splnenie procesných podmienok, ako aj prieskumných mantinelov pre ďalší postup ústavného súdu v konaní.

15. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach predbežne prerokovanej veci neprichádzala do úvahy ani výzva na odstránenie týchto nedostatkov návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na to, že v danom prípade sa nespĺnenie zákonom ustanovených náležitostí netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale esenciálnych obsahových náležitostí (absencia konzistentného odôvodnenia). Označené ustanovenie zákona o ústavnom súde totiž slúži

na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019).

16. Uvedené nedostatky v súhrne zakladajú dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu, že nemá náležitosti ustanovené zákonom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2026

Peter Molnár
predseda senátu